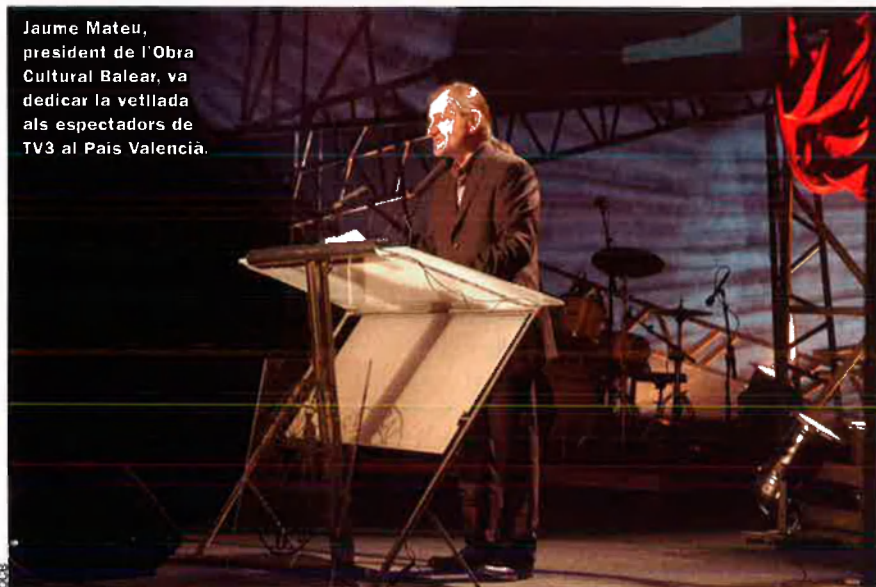

La festa de l'OCB

Jaume Mateu, president de l'Obra Cultural Balear, va dedicar la vetllada als espectadors de TV3 al País Valencià.

La Nit de la Cultura 2008 mostrà una Obra Cultural Balear pletòrica que ajuntà el món polític, econòmic i cultural balear.

Amés de tots els guardonats amb les distincions i els premis 31 de Desembre –vegeu la relació publicada al número anterior d'EL TEMPS–, la Nit de la Cultura 2008 aplegà una àmplia representació del món polític, econòmic i cultural de les illes Balears al Teatre Principal de Palma, el 15 de desembre passat.

La gernació que omplí el Teatre era en bona part anònima, la qual cosa pot ser la dada més rellevant per fer-se càrrec de la capacitat de convocatòria de l'Obra Cultural Balear (OCB). Però les persones que ocupen càrrecs institucionals són les que més llueixen socialment i les que, com pertoca en aquest cas, són objecte de relació de la crònica social. Gairebé ningú del món polític no faltà a la cita amb l'OCB. S'hi deixaren veure membres del govern, com ara el conseller de Salut, Vicenç Thomàs, la consellera d'Afers Socials, Josefina Santiago, la d'Educació i Cultura, Bàrbara Galmés, la d'Indústria, Comerç i Energia, Xesca Vives, el director general de Cultura, Pere

Joan Martorell, i la directora general de Política Lingüística, Margalida Tous. El Consell de Mallorca també hi envià representació de nivell, encapçalada per la presidenta, Francina Armengol, i seguida per la vicepresidenta i consellera de Cultura i Patrimoni, Joana Lluïsa Mascaró. I, naturalment, l'Ajuntament de Palma hi fou present amb una àmplia delegació, al capdavant de la qual hi havia la batllessa Aina Calvo i la regidora de Cultura, Fernanda Ramon. També del món polític s'hi destacà el secretari general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, l'eivissenc Bernat Joan.

Així mateix, hi havia representants del món econòmic –de la Caixa de Balears Sa Nostra– i cultural i acadèmic, com, per exemple, la rectora de la Universitat de les Illes Balears, Monserrat Casas, Damià Pons, Ramon Bassa o l'editor Francesc Moll.

El discurs de Jaume Mateu. El president de l'OCB, Jaume Mateu, començà el discurs amb unes sentides

paraules de solidaritat amb Acció Cultural del País Valencià i amb tots els telespectadors de TV3 al País Valencià que sofreixen “la decisió tirana del govern de Francisco Camps, a tots els quals els volem dedicar aquesta vetllada”.

Mateu féu una defensa encesa de la necessitat de normalitzar el català d'una manera efectiva a la societat de les Illes. “En aquest sentit, cal amb urgència que es desactivin tots els dispositius normatius armats durant l'anterior legislatura autonòmica en contra de la progressivitat del procés de normalització lingüística. Cal amb urgència arbitrar les mesures necessàries perquè el català ocupi en tota l'administració pública –sense distinció competencial– i en tots els seus àmbits el rang i el lloc que li corresponen com a parlar històric i propi. Passa d'hora que el català esdevingui la parla de relació dels ciutadans i ciutadanes d'aquestes illes, independentment del seu origen, la condició social o el lloc de naixença.” El president de l'OCB instà les autoritats presents i absents a l'acte perquè s'impliquessin de bon de veres en el procés de normalització social del català, a fi de “visualitzar clarament qui som i com som, perquè els nouvinguts tinguin els referents necessaris per fer part amb plenitud, sense exclusions, del tarannà d'aquestes illes”.

També tingué paraules d'agraïment als socis i simpatitzants de l'OCB –“sou el més gran patrimoni de l'entitat”–, que han fet possible d'assolir amb èxit els reptes de mobilització durant el 2007 i de creixement de l'organització. “Gràcies al vostre esforç personal i econòmic podem celebrar amb la màxima honorabilitat i la il·lusió més esperançada els primers 45 anys de vida.” L'entitat fou fundada el 31 de desembre de 1962.

Per acabar el discurs, Mateu féu seves les paraules del poeta, i tercer president de l'OCB, Josep Maria Llompart: “Us convoco a la llum, a les albes roentes, / a l'autèntica veu que ens esqueixi la cara: / us duc un crit, un plor que dreci les espigues / –profecia sobre Argensa– i que els morts apaivagui.”

Miquel Payeras